

TRAVESSA DE CATALUNYA A PEUSegona etapa - CARO-PAULS - (25,3 KM , 60 participants)

EL MONUMENT A LA "CAPRA HISPANICA" A DALT D'UNA AGULLA ROCOSA

/ 25 de Novembre del 1984 /

Degut a la temença que s'enfosqueixi novament durant la marxa, sortim mes aviat de Vilanova.

Són dos quarts de sis de la matinalada quan partim de la plaça de l'estació, amb dos autocars de l'empresa MONNIC.

Agafem l'autopista A7 al Vendrell que, ràpidament, ens conduïx fins a la sortida nº 40 de Tortosa.

Traspassem la ciutat i pel pont de l'Ebre, arribem al raval de Roquetes; d'aquí agafem la carretera d'Alfara i al cap d'un quilòmetre torcem per la desviació que mena al Caro.

Aquesta carretera, recentment esfaltada, va pujant en impressionants giragonses, amb els seus corresponents estimballs, que donen un gran respecte i temor, a la vegada que ofereixen una gran visió panoràmica de l'esplanada de l'Ebre.

Passem per la font del Cargol, que es troba a mitja pujada, en una canal de la muntanya.

Sobre el seu broc hi ha un gran cargol de pedra.

Un xic més amunt trobem, sobre una agulla rocosa, el monument a la " Capra Hispànica " ; aixó ens indica l'existència d'aquest animal en aquest averanys, sortosament protegida per a evitar-ne el perill d'extinció.

Molt abans d'arribar al cim ens desviem cap a la dreta, enfilant la vall de l'Esquirol que remunta suaument.

Ben seguit trobem un conjunt d'edificacions i xalets entre els quals, un xic retirat, es troba el refugi de la U.E.C. on varem pernoctar anteriorment.

Són dos quarts de nou. El refugi, com és normal en aquest temps, es troba overt.

Hi entrem per esmorzar; els que poden s'hi entaulen, mentre la resta es queda a fora ja que el dia, assolellat i seré, hi convida.

A les nou en punt partim del refugi per un corriol.

Posem en pràctica la idea de servir-nos d'un WALKIE-TALKIE, a fi de comunicar-nos entre els extrems de l'allargassada corrua de gent.

En teoria és molt bonic, però a la pràctica sorgeixen dos problemes; el primer és que anar al davant de tot no resulta fàcil, degut a l'antena de metro i mig que dificulta el pas en les zones de vegetació espessa; i el segon és que un dels aparells fa mal contacte en el botó, i cada dos per tres ens destorba la comunicació. Refusem, per tant, aquesta pràctica, i guardem els aparells a la motxilla esperant una altra ocasió.

Al cap de poc ens trobem en un collet, des d'on iniciem, ràpidament, la baixada vers el plà de Mascar.

FA POC QUE S'HA PARTIT DEL REFUGI DE CARO

Pla de Mascar. A la nostra esquerra queden diversos xalets disseminats. Trobem una pista travessera que seguim cap a la dreta durant uns quinze minuts.

Quan la deixem, agafem un corriol que remunta cap a l'esquerra fins a un collet; d'aquí s'albira una magnífica vista del Caro i les antenas que el coronen.

Som a la cresta d'una serra que s'allarga per l'esquerra fins a la denominada Mola de Catí. Baixem ràpidament per l'altra vessant fent cap als Plans de Llinars, d'on hi sobresurt una alta i bonica Roca Aïllada.

Aprofitem l'indret per a fer-nos unes fotos de grup. Seguim pujant fins a assolir un altiplà que traspassem en direcció a la masia de Les Foies que veiem a l'altra banda.

La vegetació es pobre i el paratge, sense cap relleu, esdevé trist i monòton. L'aire fueteja el rostre.

Es en aquets plans quan tot el grup forma una bonica serp multicolor.

Passem a freqüència de la masia de Les Foies (1170 m). Seguim en direcció N. O. fins a trobar un camí travesser; cap a l'esquerra anirem a Terranya.

El Gk-7 gira, doncs cap a la dreta, davallant lleugerament, i al poc ens trobem en el coll de Carabasses; el Gk-7 baixa pel costat oest, en direcció a la depressió denominada de Les Clotes.

Refugi de les Clotes (980 m) pertany a la U.E.C. de Tortosa. Està situat en una petita clariana del bosc. Aquí hi fem una curta parada de descans i reposició d'aliments.

PLA DE LLINARS, TROBEM AQUESTA ALTA I BONICA ROCA AÏLLADA

La porta resta oberta: hi observem lliteres, lloc per a fer foc i cuinar, aigua potable que extreuen d'una cisterna, dintre mateix del refugi.

Sortim de Les Clotes per un sender que baixa lleugerament. Tot seguit trobem una bifurcació, escollint el corriol de la dreta que ascendeix ràpidament fins a sortir del bosc i trobar-nos, novament, en una zona semi-estepària.

El corriol planeja pel vessant oest de la serra de l'Espasa, molt a prop de la carena, durant uns tres quarts d'hora.

Es un sector rocòs i àrid. El vent es tant viu que, a voltes, fa perdre l'equilibri.

Quan assolim la carena, la visió sobre la vall de l'Ebre es fantàstica i extraordinària.

En un moment donat algú ens fa senyal per què adrecem la vista cap a l'esquerra; efectivament, veiem un grup d'uns dotze exemplars de Capres Hispàniques en la falda del massís pelat del nostre davant, anomenat la Muntanyola. Elles, en veure's descobertes fugen muntanya amunt fins a desaparèixer per la carena.

Pràcticament no ha donat temps a preparar la màquina de retratar, però la bella imatge restarà sempre en el record.

Anem fins el barranc del Carrer Ample, on s'hi ens uneix un caminó que ascendeix per l'esquerra, en direcció a les Masies del Marraco que veiem davant nostre.

També observem un ramat de braus no massa lluny de la masia; en veure'ns que ens hi acostem se'n van. Els afores del corralot esdevé un lloc tranquil, i nosaltres decidim fer-hi una petita parada de descans.

Aquesta edificació semiderruïda, és objecte d'inspecció per algú que sempre vol posar el nas a tot arreu. En aquesta ocasió el veiem sortir, seguidament, corrent a cor que vols, i a llur darrere un brau que vol embastir-lo. La següent reacció unànime és apretar a correr muntanya amunt. Per sort l'animal es va aturar a pocs metres del portal; segurament estaria vetllant alguna cria dins el corral.

Superat l'ensurt algun eixerit vol tornar excitar la bèstia, però no té pit d'acostar-s'hi suficientment malgrat les

reprenem la marxa ascendent fins el coll d'Alfara. Refusem un sender, a la dreta, que devalla fins el poble d'Alfara. A l'esquerra tenim el pic d'Espina(1182m) alçada culminant d'aquesta serra. És molt fàcil pujar-hi, i ho recomanem si el dia es clar per la gran panoràmica que es contempla des d'allí.

El Gr-7 continua pel vessant est d'aquest pic.

Coll de l'enrajolada; deixem, a la dreta, un corriol que baixa a Pauls, per a seguir de dret.

Collada de Guinjoli; iniciem una lleugera baixada.

Al cap de poc entrem vers la clotada del pou d'en Pujol situat en una clariana del bosc. Hi ha una bàssia per a abeurar el bestiar de bosc.

SECTOR ROCÓS I PELAT, PROPICI PEL GRUP DE CABRES SALVATGES
QUE VEIEREM AL CAP DE FOCA ESTONA

Aprofitem la placidesa de l'indret per a prendre posicions i disposar-nos per a dinar. N'hi ha que ho fan més tard ja que aprofiten la proximitat d'un arbust de boix grèvol, molt esponeròs, per fer-ne un bon ram. Val a dir que aquesta planta està protegida a Catalunya i, per tant, prohibit recollir-ne el fruit. Això motiva la protesta d'alguí, que recomana prudència i respecte per la natura. El cert és que, degut a la proximitat de les festes nadalenques, la planta restà bastant malmesa.

Havent dinat, reprenem la marxa pel llit del barranc. Al cap de poc agafem un senderó que puja, cap a la dreta, fins un petit collet. A partir d'aquí davalllem lleugerament fins al Coll de Camp (950 m); des d'on emprenem decididament el descens pel llit de la vall, en direcció est.

Trobem una petita i agradosa masia, al costat de la qual hi ha una cisterna amb aigua molt bona.

Anem baixant, ara per una pista de formació recent, que mena a Paüls per la banda dreta del barranc; ben seguit, però, hem de torçar cap a l'esquerra per agafar l'antic camí.

En aquesta bifurcació els senyals han desaparegut; això motiva que uns quants passin de llarg: els hem de cridar perquè tornin enrera.

Al cap d'una bona estona ens trobem en una petita collada, creuada per quatre camins carreters i una masia a la vora. Fem una petita parada per comprobar

UNA PART DEL PILOT DE 60 HACURSIONISTES

horaris: encara manquen dues hores perquè enfosqueixi. Hom dedueix instintivament que, ja no ens pot tornar a passar la mala experiència de l'etapa anterior.

Baixant baixant, fem cap a l'ermita de Sant Roc. Al seu davant hi ha una bonica font amb broll abundant, enmig d'una espessa arbrada. Es curiòs veure els nombrosos replans, cadascun amb la seva taula i bancs de pedra, que pertanyen a diverses famílies de Paüls i que les ocupen el dia del tradicional aplec de Sant Roc (16 d'agost).

A partir d'aquí ja tot és carretera fins a Paüls:

Paüls (378 m) és una bonica i pintoresca població d'uns 900 habitants.

A la part alta del poble veiem les ruïnes del castell, construït el segle IX pels sarraïns, des d'on dominaven les riques valls que rodegen el poble.

Sota mateix del castell es conserva en bastant bon estat l'antiga mesquita, consagrada després com a església en el segle XII pels cavallers del Temple, i està consagrada a la Nativitat de Santa Maria, d'un gòtic primerenc, amb portal de punt d'ametlla adovellat i guardapols, i finestres de mig punt.

El topònim Paüls prové de la forma llatina "paludes" que significa llacunes; no és un nom àrab, sinó derivat del llatí.

El poble és esglaonat en un turó, situat entre dos torrents: el barranc de la Fonteta, a migdia, i el de les Fonts, a tramuntana.

Paüls és un estratègic punt de sortida per a excursions de muntanya; per la part nord del poble surt un sender de petit recorregut, senyalitzat fins a l'Horta de Sant Joan, que troba el Gr-7-1 prop del cim del Montsagre; també des del mateig punt, s'inicia la variant del Gr-7-1 la qual puja al Montsagre i després passa per les serralades de Pàndols, Cavalls, La Picolesa, La Figuera, Prades, Tallat, Suró i Castellfullit, fins arribar a Pinós on retrobarà el nostre Gr-7.

Els primers en arribar s'entaforen al bar per fer la cervesa; altres, prefereixen enfilar-se pels costeruts carrers per atansar-se fins a l'església i les romanalles de l'antic castell.

Són dos quarts de sis de la tarda quan retornem cap a Vilanova.

BIBLIOGRAFIA

GRAN GEOGRAFIA COMARCAL DE CATALUNYA (Baix Ebre)